

opusdei.org

Komentář k evangeliu: Deset malomocných

Evangelium 28. neděle v
mezidobí (cyklus C) a komentář
k evangeliu. „Vstaň a jdi; tvá
víra tě zachránila.“ Jsme-li
Bohu vděční a velebíme-li jej za
vše, svoláváme na sebe i na
druhé nebeská požehnání.

11.10.2025

Evangelium (Lukáš 17,11-19)

Na cestě do Jeruzaléma procházel
Ježíš mezi Samařskem a Galilejí.

Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: "Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!" Když je uviděl, řekl jim: "jděte a ukažte se kněžím." A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: "Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?" A jemu řekl: "Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila."

Komentář

V Ježíšových dobách postihovala hrozná nakažlivá nemoc malomocenství mnoho lidí, jako těch deset malomocných z této nedělní evangelijní perikopy. Aby se zabránilo nákaze, stanovoval Starý

zákon přísná pravidla: „malomocný bude nosit roztržené šaty, rozcuchané vlasy, zahalená ústa; a když bude procházet kolem, bude křičet: ‚Nečistý, nečistý!‘ Po celou dobu, kdy bude malomocný, je nečistý. Bude bydlet odděleně mimo tábor, neboť je nečistý“ (Lv 13,45–46). Kněží byli těmi, kdo měli pravomoc veřejně prohlásit člověka za malomocného, anebo také osvědčit jeho uzdravení, aby se mohl vrátit do společnosti.

Na okraji jedné vsi tedy žilo oněch deset malomocných z Lukášova vyprávění. Mezi nimi je jeden Samaritán, neboť společné utrpení ochladilo obvyklé nepřátelství mezi Židy a Samaritány. Ti nemocní jistě slyšeli o Ježíši, učiteli z Galileje, který uzdravoval lid. Je velmi pravděpodobné, že se společně nejednou těšili nadějí, že se s ním setkají. A tak když ho spatří procházet a poznají ho, zdálky silně

volají, aby se nad nimi smiloval.
„Doufají zdaleka,“ – říká jeden z
Církevních otců – „jakoby zahanbeni
pro nečistotu, kterou na sobě nesli.
Obávali se, že je Ježíš Kristus rovněž
odmítne, jak to dělávali ostatní. Proto
se zastavili opodál, ale s vírou se
přiblížili skrze svoje prosby. Pán je
vždy blízko těm, kdo ho vzývají v
pravdě (Žl 145,18)“ [1].

Z prosby deseti malomocných se
můžeme učit, jak Boha s důvěrou
prosit, přesvědčeni, že On může
všechno a že není třeba čekat, až se
budeme cítit hodni, abychom žádali a
přijali to, co potřebujeme. Jak napsal
svatý Josemaría: „spatřuješ se tak
ubohým, že se uznáváš nehodným,
aby tě Bůh vyslyšel... Avšak co
zásluhy Mariiny? A co rány tvého
Pána? A... nejsi snad Božím synem? A
kromě toho on tě slyší: „quoniam
bonus ... quoniam in saeculum
misericordia eius“: protože je dobrý,
protože jeho milosrdenství trvá

navěky“ [2]. Ačkoli Ježíš o nás ví všechno, počítá s naší prosbou plnou víry a vytrvalosti, aby nám dal to, oč prosíme. Ba co víc, jak říkal svatý Augustin, Pán ve skutečnosti „má větší touhu dávat než my přijímat; a více touží projevit nám milosrdenství, než my toužíme být zbaveni svých ubohostí“ [3].

Ježíš vyslyšel prosbu deseti malomocných a jak mívá ve zvyku u všech, s nimiž se setkává, žádá od nich na oplátku gesto důvěry, přiměřené osobní situaci těch, kteří ho prosí. V tomto případě se jich nedotkne ani na ně nevloží ruce. Jednoduše jim přikáže, aby přijmuli skutečnost, že budou uzdraveni, a šli k tomu, kdo má pravomoc prohlásit je za čisté z jejich nemoci. A cestou byli všichni uzdraveni. Určitě je naplnila nesmírná radost, známá tolika lidem, když kněží veřejně potvrdili uzdravení celé jejich skupiny. Avšak pouze Samaritán si

vděčně vzpomněl na svého dobrodince, Ježíše, a uměl „vzdát Bohu chválu“ tím, že se vrátil s díkůvzdáním a velebením k jeho nohám.

Z postoje Samaritána a z výtky, kterou Ježíš adresuje devíti nevděčným, čerpáme v tomto úryvku další velmi důležité ponaučení: že naše úkony díkůvzdání dávají Bohu slávu a připravují nás k přijetí ještě lepších darů. Proto je nám třeba, abychom pěstovali ve svém srdci, vedle prosby plné důvěry za to, co potřebujeme, také úkony díkůvzdání za všechno, co přijímáme, i když o to neprosíme. Opravdu, jak říkal svatý Jan Zlatoústý, Bůh „nám dává mnoho darů a většinu z nich ani neznáme“ [4]. Jsme-li Bohu vděční a velebíme-li jej za vše, přivoláváme na sebe i na druhé nebeská požehnání. Jak vysvětloval svatý Augustin, „celý náš nynější život má plynout ve chvále Boha, neboť právě

v ní bude spočívat věčná radost budoucího života; a nikdo se nemůže stát způsobilým pro budoucí život, nebude-li se již nyní v této chvále cvičit“ [5].

Pablo M. Edo

[1] Theofilaktos, Catena aurea, ad loc.

[2] Svatý Josemaría, Camino (Cesta), č. 93.

[3] Svatý Augustin, Sermo 105.

[4] Svatý Jan Zlatoústý, Hom. in Matt. 25.

[5] San Agustín, "Komentáře. Žalm 148.

Pablo M. Edo

komentar-k-evangelium-deset-
malomocnych/ (29.03.2026)